

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

ROK III — Warszawa, dnia 15 listopada 1948 r. — Nr 26

Treść: Str.

110

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 10 listopada 1948 r.

(Nr Ek. II-4/J/85).

w sprawie sporządzania kosztorysów urzędowych, bezprzetargowego (z wolnej ręki) zlecania robót budowlanych, instalacyjnych i melioracyjnych oraz dostaw z nimi związanych i uproszczonego postępowania przetargowego.

Na podstawie uchwał Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1948 r. w sprawie bezprzetargowego powierzania robót i Podkomitetu Inwestycyjnego z dnia 8 lipca 1948 r. w sprawie uproszczonego postępowania przetargowego, zarządzam, co następuje:

§ 1 a) Upoważniam Inwestorów partycypujących w cz. 15 P.P.I. na r. 1949 w granicach właściwości określonych w § 20 do bezprzetargowego powierzania robót budowlanych, instalacyjnych i melioracyjnych oraz dostaw z nimi związanych Państwowym Przedsiębiorstwom Budowlanym, Eksploatacyjnym, Wytwórczym i Handlowym, Społecznemu Przedsiębiorstwu Budowlanemu Spółdzielnia z odp. udz. i Spółdzielni Budownictwa Wiejskiego „Samopomoc Chłopska" Spółdz. z odp. udz. bez ograniczenia sumy kosztu robót.

b) Na odcinku budownictwa wiejskiego w majątkach państwowych i instytucji publicznych pierwszeństwo przy bezprzetargowym powierzaniu robót ma Spółdzielnia Budownictwa Wiejskiego „Samopomoc Chłopska" z odp. udz.

§ 2 a) Podstawą powierzania robót i dostaw z nimi związanych zarówno bezprzetargowo jak i za pomocą przetargu jest kosztorys urzędowy zatwierdzony przez Inwestora Naczelnego i odnośne organa Ministerstwa Odbudowy w granicach ich kompetencji resortowej.

b) Zatwierdzenie kosztorysów robót wodno-melioracyjnych, przekraczających 10.000.000 złotych należy do kompetencji Ministerstwa Rolnictwa i R.R. (Departament Wodno-Melioracyjny), kosztorysów nie przekraczających tych sum — do kompetencji Urzędów Wojewódzkich (Wydziałów Wodno-Melioracyjnych).

§ 3 — Wykonanie wszystkich przewidzianych w cz. 15 P.P.I. na r. 1949 robót: budowlanych, instalacyjnych i melioracyjnych, których kosztorys urzędowy przekracza sumę 10.000.000 zł. na-

leży zlecać bezprzetargowo (z wolnej ręki) państwowym przedsiębiorstwom budowlanym i instalacyjnym, podlegającym poszczególnym Ministerstwom lub Centralnemu Zarządowi P.P.B. albo też S.P.B. oraz na odcinku budownictwa wiejskiego S.B.W. — Spółdzielnie z odp. udz. — w ramach ich możliwości wykonawczych. Wszystkie inne roboty winny być również w zasadzie zlecane bezprzetargowo tymże przedsiębiorstwom, w miarę ich możliwości realizacyjnych, na podstawie porozumienia między zleceniodawcą a Centralą Zjednoczeń P.P.B. względnie Oddziałami P.P.B. podległymi poszczególnym Ministerstwom lub Oddziałami S.P.B. i S.B.W. — Spółdzielnie z odp. udz.

§ 4 — Dla każdej roboty i dostawy, jaka ma być zlecona Przedsiębiorstwu Państwowemu, S.P.B. lub S.B.W. z wolnej ręki, musi być sporządzony: 1) kosztorys urzędowy, będący podstawą określenia rozmiaru roboty i dostawy oraz jej kosztu i 2) kosztorys ślepy.

§ 5 — a) Kosztorysy urzędowe w zasadzie powinny być sporządzane przez Państwowe Biuro Projektowe przy Ministerstwie Odbudowy na zlecenie Inwestora Naczelnego.

b) Kosztorysy urzędowe dla robót wodno-melioracyjnych mogą być sporządzane przez odnośne jednostki organizacyjne, podległe Ministerstwu Rolnictwa i R. R. (Departament Wodno-Melioracyjny).

§ 6 — Kosztorys urzędowy powinien być sporządzony wyczerpująco tj. zawierać wszystkie poszczególne prace, składające się na projektowaną robotę tak, by konieczność przeprowadzania robót dodatkowych sprowadzona była tylko do nienadających się przewidzieć wypadków. W razie konieczności wykonania robót dodatkowych należy zawrzeć dodatkową umowę stosownie do § 13 pkt f niniejszego zarządzenia.

§ 7 — W każdej pozycji kosztorysu urzędowego należy wyszczególnić: cenę jednostkową materiałów, cenę jednostkową robocizny, ogólny koszt materiałów i ogólny koszt robocizny danej pozycji, ponadto zaś podać ogólną sumę kosztów danego działu prac i wykonania całej roboty (obiektu). Unikać należy w miarę możności ryczałtowego ujmowania robót.

§ 8 — Ceny jednostkowe w kosztorysie urzędowym oparte być winny w zasadzie na kosztorysach wzorcowych wydanych przez Polski Komitet Normalizacyjny, dla robót, dla których kosztorysy wzorcowe nie zostały jeszcze ogłoszone — na analizie przeprowadzonej na podstawie podręczników, wskazanych w oddzielnym piśmie Ministerstwa, przy robotach zaś nie uwzględnionych w podręcznikach — na podstawie ustaleń chronometrażowych, względnie na podstawie przeciętnych cen na analogiczne roboty, przyjętych w wyniku aktualnie przeprowadzanych miejscowo przetargów.

§ 9 - Przy obliczaniu cen jednostkowych należy uwzględniać:

a) ceny robocizny — wg stawek aktualnego, powszechnie obowiązującego układu zbiorowego pracy w budownictwie;

b) ceny materiałów — w zasadzie wg urzędowych cenników Centrali Handlowej Materiałów Budowlanych; przy materiałach nie objętych cennikami — ceny ich wg przeciętnych cen przyjmowanych w aktualnie przeprowadzanych miejscowo przetargach, wreszcie wg przeciętnych miejscowych cen rynkowych;

c) koszty transportu — w zasadzie wg stawek obowiązujących taryf przewozowych;

d) obowiązujące generalia.

§ 10 — Ceny opracowanego kosztorysu urzędowego winny być, w miarę możności porównane z przeciętnymi cenami jednostkowymi, przyjętymi w wyniku aktualnie przeprowadzanych miejscowo przetargów na analogiczne roboty; zachodzące różnice w cenach winny być uwidocznione w kosztorysie urzędowym w formie uwagi.

§ 11 — W kosztorysie urzędowym i w kosztorysie ślepym należy dokładnie określić, jakie materiały dostarcza przedsiębiorstwo, a jakie zleceniodawca i na jakich warunkach.

§ 12 — Kosztorysu urzędowego nie ujawnia się przed zleceniem robót.

§ 13 — Po opracowaniu kosztorysu urzędowego i skontrolowaniu go w sposób w § 9 wskazanym, dalszy tryb postępowania jest następujący:

a) zleceniodawca porozumiewa się z przedsiębiorstwem (ami), któremu (ym) zamierza zlecić wykonanie roboty;

b) przedsiębiorstwu (om), reflektującemu (ym) na wykonanie roboty, zleceniodawca doręcza ślepy kosztorys, który przedsiębiorstwo zwraca zleceniodawcy po wypeł-

nieniu, jako ofertę na wykonanie roboty;

c) zleceniodawca po porównaniu kosztorysu oferty z kosztorysem urzędowym zleca przedsiębiorstwu robotę po cenach oferowanych o ile ogólna suma oferty nie przekracza sumy kosztorysu urzędowego ponad 5%. Ceny jednostkowe w zasadzie nie powinny również przekraczać cen jednostkowych kosztorysu urzędowego przeciętnie więcej niż o 5%;

d) zlecenie roboty, po uzgodnieniu kosztorysu, następuje drogą umowy przy zawarciu której należy stosować odpowiednie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z 29.I.1937 roku „O dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa" (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92); za wyjątkiem zabezpieczenia wykonania umowy (rozp. Rady Min. z dnia 13.III.47 r. Dz. U. R. P., poz. 133);

e) umowa, mocą której zlecone zostaje wykonanie roboty, może obejmować całość danej roboty (obiektu) lub określoną jej część;

f) roboty dodatkowe mogą być wykonane tylko na podstawie pisemnego polecenia zleceniodawcy, albo kierownika budowy, wpisanego do dziennika budowy. Ceny za roboty dodatkowe powinny być dostosowane do poziomu kalkulacji cen umownych i uzgodnione pomiędzy stronami przed przystąpieniem do ich wykonania. Ilość robót dodatkowych oraz cena za te roboty powinny być dokładnie określone w dodatkowej umowie;

g) w wypadkach szczególnych, niedających się rozstrzygnąć na podstawie przepisów niniejszego zarządzenia, decyzja co do zlecenia roboty należy do Ministerstwa Rolnictwa i R.R.;

h) w kosztorysach, umowach oraz przy wykonywaniu robót i dostaw należy między innymi ściśle przestrzegać obowiązujące przepisy i zarządzenia Ministra Odbudowy o normach, standartach budowlanych i ograniczeniach oszczędnościowych.

§ 14 — W umowie, mocą której zlecone zostaje wykonanie roboty, należy zastrzec, iż robota winna być wykonana przez przedsiębiorstwo otrzymujące zlecenie we własnym zakresie i własnymi siłami, bez prawa zlecenia wykonania przyjętych robót w całości lub w części innym przedsiębiorstwom, z wyjątkiem robót o charakterze specjalnym — na podstawie każdorazowej umowy o dzieło, zawartej za zgodą zleceniodawcy.

§ 15 — Przy robotach zleconych przedsiębiorstwom państwowym lub S.P.B. z wolnej ręki, na podstawie kosztorysów urzędowych, mogą być udzielane zaliczki do wysokości 50% sumy kosztorysowej przyjętej oferty. Zaliczki należy potrącać z rachunków przejściowych, w wysokości proporcjonalnej do umownego kosztu roboty.

§ 16 — Zamówienia na roboty lub dostawy, których wykonania nie podejmie się Przedsiębiorstwo Państwowe Budowlane, Eksploatacyjne, Wytwórcze lub Handlowe, S.P.B. lub S.B.W. po protokólarnym tego stwierdzeniu, co winno nastąpić w terminie 14-dniowym, należy udzielić innemu Przedsiębiorstwu Spółdzielczemu względnie prywatnemu w drodze pisemnego przetargu;

a) ograniczonego, o ile kosztorys urzędowy nie przekracza sumy złotych 5.000.000.

b) nieograniczonego, o ile kosztorys urzędowy przekracza sumę złotych 5.000.000.

§ 17 — Zamówienia na roboty lub dostawy, których wykonania nie podejmuje się Przedsiębiorstwo Państwowe Budowlane, Eksploatacyjne, Wytwórcze lub Handlowe, S.P.B. ani S.B.W. po protokólarnym tego stwierdzeniu mogą być udzielane na podstawie kosztorysu urzędowego bez przetargu innemu przedsiębiorstwu spółdzielczemu, o ile kosztorys urzędowy nie przekracza kwoty 500.000 zł., lub przedsiębiorstwu prywatnemu, o ile kosztorys urzędowy nie przekracza sumy 100.000 złotych.

§ 18 — W wypadkach przewidzianych w § 16 i 17, przy jednakowych warunkach, pierwszeństwo służy przedsiębiorstwom spółdzielczym przed prywatnymi.

§ 19 — Przetarg nieograniczony powinien być poprzedzony wezwaniem do składania ofert pisemnych. Wezwanie do składania ofert, których kosztorys urzędowy wynosi od 5.000.000 zł. do 20.000.000 zł. należy ogłosić w jednym z dzienników najbardziej poczytnych w danej miejscowości. Zasadniczą treść wezwania do składania ofert, na roboty, których urzędowy kosztorys

przekracza sumę 20.000.000 zł. należy także ogłosić w Monitorze Polskim.

§ 20 — Udzielanie bezprzetargowo i w drodze przetargów zamówień ponad sumę 10.000.000 zł. wg kosztorysu urzędowego, należy do Inwestorów Naczelnych (Ministerstwo — Departamenty branżowe — Zarządy i Dyrekcje Centralne Przedsiębiorstw i Instytucji podległych bezpośrednio Ministerstwu Rolnictwa i R.R.), do sumy 10.000.000 zł. do Inwestorów Głównych (Urzędy Wojewódzkie — Działy Rolnictwa i R.R., Dyrekcje Okręgowe P.Z.Ch.K. Inspektoraty P.Z.H.R., Zarządy Okręgowe P.N.Z., Dyrekcje Okręgowe T.O.R. i tp.), z prawem jednych i drugich — przelewu, pisemnie w każdym poszczególnym wypadku, swych uprawnień, na Inwestorów bezpośrednio niższego stopnia, z wyjątkiem uprawnień do udzielania zamówień w drodze przetargów ograniczonych.

§ 21 — Czas potrzebny na wycenienie kosztorysów przez oferentów, licząc od daty ogłoszenia przetargu do daty otwarcia ofert, nie może być krótszy niż 10 dni.

§ 22 — Przy powierzaniu robót i dostaw w drodze przetargu suma oferty przetargowej nie powinna przewyższać sumy kosztorysu urzędowego więcej niż o 5%.

§ 23 — W przypadku, gdy suma najniższej oferty, złożonej na przetargu, okaże się więcej niż o 5% wyższa od sumy kosztorysu urzędowego, należy zrewidować kosztorys urzędowy i w razie stwierdzenia, że został on sporządzony prawidłowo, przetarg należy unieważnić i ogłosić nowy, lub też wezwać w drodze dodatkowego przetargu ustnego oferentów do wypowiedzenia się.

§ 24 — Przy przetargach należy odpowiednio stosować przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29.I.1937 r. „O dostawach i robotach na rzecz Skarbu Państwa" (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 92), o ile nie są one zmienione postanowieniami niniejszego zarządzenia.

§ 25 — Przepisy niniejszego rozporządzenia rozciąga się również na roboty finansowane z kredytów budżetu parafowanego.

§ 26 — Wykonywanie samodzielnych dostaw należy przede wszystkim powierzać bezpośrednio Państwowym Przedsiębiorstwom Eksploatacyjnym, Wytwórczym, Handlowym itp. (np. Centrala Materiałów Budowlanych, Kamieniołomy Państwowe itp.), które są nastawione na produkcję względnie hurtową dystrybucję materiałów budowlanych i instalacyjnych.

§ 27 — Zarządzeniem niniejszym uchylam jednocześnie zarządzenie z dnia 18.V. 1948 r. (Dz. Urz. Min. Roln. i R. R. Nr 14, poz. 52) oraz wszystkie inne dotychczasowe zarządzenia wydane w kwestiach uregulowanych powyżej.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

111

OKÓLNIK Nr 44

z dnia 11 listopada 1948 r.

(Nr Og. Or. I-10/52/48)

w sprawie wykonania okólnika Nr 27 Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1948 r.

W wykonaniu okólnika Nr 27 Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1948 r. w sprawie używania ciężarowych pojazdów mechanicznych (Monitor Polski z dnia 30.VIII.1948 r. Nr A-69, poz. 546) zarządzam, co następuje:

1) Samochody ciężarowe przeznaczone do obsługi potrzeb podległych mi przedsiębiorstw i instytutów: Państwowych Nieruchomości Ziemskich, Państwowych Zakładów Hodowli Roślin, Państwowych Zakładów Chowu Koni, Technicznej Obsługi Rolnictwa, Państwowego Instytutu Wydawnictw Rolniczych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego i Państwowego Instytutu Weterynaryjnego mogą być używane wyłącznie do zaspakajania służbowych potrzeb komunikacyjno-transportowych tych jednostek.

2) Przewozy towarów powinny być w zasadzie dokonywane publicznymi środkami transportowymi.

Przewóz własnym taborem samochodowym winien być stosowany jedynie w wypadkach, gdy:

a) przewóz towarów i materiałów niezbędnych dla należytego funkcjonowania przedsiębiorstwa lub instytutu nie może być wogóle dokonany przy pomocy publicznych środków transportowych;

b) ścisła kalkulacja całkowitych kosztów

przewozu wykazuje, że przewóz własnymi samochodami jest tańszy;

c) towary względnie materiały muszą być przewożone szybko i przewóz ich musi być uniezależniony od publicznych środków lokomocji.

3) Samochody, których utrzymywanie stosownie do wskazań zawartych w pkt 2, nie byłoby celowym, winny ulec likwidacji, w myśl obowiązujących przepisów.

Przedsiębiorstwa i instytuty winny przeprowadzić ścisłą kalkulację i w jej wyniku ustalić, które samochody należy pozostawić, a które zlikwidować, zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, rozesłaną przez Ministerstwo do wiadomości i wykonania przy zarządzeniu z dnia 11.IX. br. Nr Ek.4-/B/108.

4) Samochody ciężarowe, będące w posiadaniu przedsiębiorstw i instytutów dzielą się na 2 grupy: a) gospodarcze (G) i b) robocze (P), zależnie od ich przeznaczenia. Podziału tego należy dokonać niezwłocznie, kierując się wskazaniami okólnika Nr 27 Prezesa Rady Ministrów, a grupę, do której dany samochód został zaliczony, uwidocznić w karcie kontroli pracy tego samochodu.

5) Dysponowanie samochodami należy do przełożonych przedsiębiorstw i instytutów, którzy ponoszą odpowiedzialność za prawidłowe, celowe i ekonomiczne użytkowanie tych samochodów.

6) W celu jak najlepszego wykorzystania samochodów przedsiębiorstwa i instytuty zobowiązane są do planowania przewozów samochodowych i składania sprawozdań eksploatacyjnych i przewozowych w sposób, który zostanie ustalony przez Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych.

7) Do czasu opracowania państwowego planu przewozowego przedsiębiorstwa i instytuty przedstawiać będą do zatwierdzenia Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych samochodowe plany przewozowe.

Wzór, według którego plany te winny być opracowywane, zostanie podany dodatkowo, w każdym razie należy mieć na uwadze, że między innymi plany te winny zawierać dane następujące: ogólną ilość samochodów ciężarowych, ich łączną nośność w tonach, projektowany przebieg z ładunkiem i bez w km i ilość przewidywanych tono-kilometrów. Przy układaniu planu przewozów należy mieć na uwadze, że ilość dni pracy samochodu w roku należy obliczać na ca 270, że kierowcę obowiązuje 8-godzinny dzień pracy oraz że wykorzystanie ładowności samochodów winno wynosić co najmniej 60%.

8) Przedsiębiorstwa i instytuty winny prowadzić ścisłą ewidencję zużycia materiałów pędnych, przebytych kilometrów, miejsc przeznaczenia transportów, ilości przewiezionego towaru lub grup osobowych i celowości przewozów.

Szczegółowe przepisy o prowadzeniu tej ewidencji będą wydane oddzielnie wg wzorów ustalonych przez Ministerstwo Komunikacji, a do czasu otrzymania tych przepisów ewidencję tę należy prowadzić wg wzorów dotychczasowych.

9) Karty kontroli pracy samochodów ciężarowych winny być co miesiąc sprawdzane przez organa kontroli wewnętrznej instytutu względnie przedsiębiorstwa.

Minister:
J. Dąb-Kocioł

112

PISMO OKÓLNE

z dnia 11 listopada 1948 r.

(Nr Og. Or. I-10/52/48)

w sprawie gospodarki samochodami.

Z raportów inspektorów samochodowych, powołanych do kontrolowania sposobu korzystania z osobowych i ciężarowych pojazdów mechanicznych, przeznaczonych do obsługiwania potrzeb władz, urzędów, zakładów, instytutów i przedsiębiorstw państwowych, samorządowych i spółdzielczych, przedsiębiorstw będących pod zarządem państwowym oraz instytucji, zakładów i przedsiębiorstw działających przy udziale finansowym Państwa, lub przez Państwo subwencjonowanych, a określonych niżej jako jednostki służbowe, wynika, że pomimo wydania przez Prezesa Rady Ministrów okólnika Nr 19 w sprawie używania osobowych pojazdów mechanicznych oraz okólnika Nr 27 w sprawie używania ciężarowych pojazdów mechanicznych (Monitor Polski z dnia 30.VIII. 1948 r., Nr A-69, poz. 545 i 546) poszczególne jednostki służbowe nie przestrzegają wskazań w tych okólnikach zawartych, że gospodarka samochodami zarówno osobowymi jak i ciężarowymi pozostawia dużo do życzenia. Wobec tego Ministerstwo przypomina, że w dniu 30.VI.48 r. za Nr Og. Or. I-10/52/48 zostało

wydane zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Komunikacji w sprawie określenia promienia wyjazdów samochodów osobowych dla przedsiębiorstw, zakładów i instytucji, podległych Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych. Jednocześnie podaje się poniżej szereg wskazówek, do których jednostki służbowe obowiązane są ściśle się stosować, a mianowicie:

A. SAMOCHODY OSOBOWE.

1) Każdy samochód musi być zaopatrzony w kontrolną kartę pracy wozu według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Komunikacji. i ogłoszonego w Nr 31 Dziennika Taryf i Zarządzeń Ministerstwa Komunikacji za 1948 r., poz. 217 (Administracja Dz. Taryf i Zarz. Min. Kom. — Warszawa, ul. Chałubińskiego 4).

2) Na omawianej karcie pracy wozu winna być oznaczona stemplem lub wypisana wyraźnie grupa (R.D.F.), do której wóz jest zaliczony.

3) Na tejże karcie winien być wyraźnie wypisany promień wyjazdów wozu np. „w granicach miasta . . . . “ lub „miasto Bydgoszcz — Inowrocław — Więcbork“.

4) W granicach promienia wyjazdów, odnotowanego w kontrolnej karcie wozu, wóz ten może być używany bez każdorazowego wystawiania delegacji służbowej, natomiast przed ruszeniem wozu z miejsca, kierowca winien wpisać do karty datę, nazwisko osoby korzystającej, drogę jazdy, punkty końcowe oraz godzinę odjazdu, a po ukończeniu jazdy wpisać czas przyjazdu, ilość przebytych km oraz uzyskać podpis osoby korzystającej.

5) Poza granicami promienia wyjazdów, wóz może być używany tylko na podstawie każdorazowych pisemnych delegacji podpisywanych przez kierownika właściwej jednostki służbowej, jednak tylko w granicach terenu działania tej jednostki, przy tym przed każdym wyjazdem należy do karty kontrolnej pracy wozu wpisać nazwisko osoby korzystającej (przy kilku osobach — nazwisko osoby, której na dany wyjazd wóz został przydzielony), drogę jazdy, godzinę odjazdu oraz cel jazdy, a po ukończeniu jazdy — wpisać godzinę ukończenia jazdy, ilość km oraz uzyskać podpis osoby korzystającej. Wzór delegacji służbowej ustalony przez Ministerstwo Komunikacji ogłoszony został w Dz. Taryf i Zarządz. Min. Kom. za 1948 r. Nr 31, poz. 217.

B. SAMOCHODY CIĘŻAROWE.

1) Każdy wóz ciężarowy winien być zaopatrzony w kartę kontroli pracy wozu wg wzoru zatwierdzonego przez Ministerstwo Komunikacji (Dziennik Taryf i Zarządzeń Ministerstwa Komunikacji Nr 31, za 1948 r., poz. 217).

2) Na wspomnianej karcie winna być oznaczona stemplem lub wyraźnie wypisana grupa (G.P.), do której wóz należy.

3) Ponadto w karcie pracy wozu winny być stale wypisywane dane wymienione w ustępie 2-gim § 5 okólnika Nr 27 Prezesa Rady Ministrów.

C. WSKAZOWKI WSPÓLNE.

1) Zarówno okólnik Prezesa Rady Ministrów Nr 19 z dnia 22 maja 1948 r. jak i okólnik Nr 27 z dnia 18 sierpnia 1948 r. stanowią, że w każdej jednostce służbowej winna być zorganizowana kontrola wykorzystania samochodów osobowych i ciężarowych przez prowadzenie ścisłej ewidencji zużycia materiałów pędnych, ilości przebytych km, miejsc docelowych wyjazdów oraz kontrolowania godzin odjazdów i przyjazdów służbowych, zaś dla samochodów ciężarowych ponadto przez prowadzenie ścisłej ewidencji ilości przewiezionych towarów lub grup osobowych oraz celowości tych przewozów.

2) Karty kontrolne pracy samochodów winny być co najmniej raz na miesiąc sprawdzane przez centralne organa kontroli wewnętrznej.

3) Uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia rozesłana przez Ministerstwo w dniu 11 września za Nr Ek. IV-b-108 zawiera wskazówki odnośnie sposobu wyzbywania się przez urzędy, przedsiębiorstwa, instytucje państwowe zbędnych i nadetatowych pojazdów mechanicznych, wraków i ich zespołów. Ministerstwo przypomina, że akcja ta winna być wykonana do dnia 1 stycznia 1949 r.

Podając powyższe wskazówki, Ministerstwo jednocześnie zaznacza, że zarówno okólnik Nr 19 jak i okólnik Nr 27 Prezesa Rady Ministrów nakładają na kierowników jednostek służbowych obowiązek należytego gospodarowania samochodami pod osobistą odpowiedzialnością tychże kierowników za celowe, ekonomiczne i właściwe wykorzystanie samochodów

Dyrektor Departamentu:
Mgr. J. Mikulski

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych. Warszawa, Nowogrodzka 50
Wydział Prasy i Informacji. Pokój 213. Tel. 887-84 Cena zł 20

Konto P. K. O. I — 1888. Dziennik Urzędowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w Warszawie.

Druk PWZG Warszawa, Tamka 3. Zam. 2845 B-63186